

LINA KOSZTENKO

Szállongó négysorosok

*

*Tágas térségek után vágyom de sokkhatásuk nélkül
 Fivérek példáját tartom számon fölnövekedésük
 S várok valami oly csodára mint a zene, amelyben nincsen móka
 S egy szónak értelmére vágytam az örökkévalóra*

*

*Kányafa korállfüzér-ékes
 s neked az autó szédületével
 vad versenypálya – az Élet
 Sorsomat kérdem ez a végzet?*

*

*Bölcs öregek mondták a hegyháton –
 Ha elfáradtál pihenj a hágón
 És nézz körül mintha az ormon volnál
 Tovább csak az megy aki jobb a jónál*

*

*Hű itt mindenki lángész! Babérral alig győzik
 És mennyi szobor mennyi vátesz és mennyi múltidő-sík?
 A fejlődésről gondolkodók a nincsről csevegnek itt
 Ha az értelem-hálót a pók Versekből szövögeti*

*

*Zenét mind több zenét s kevés latolgatást
 S hogy hiába – ne hajtogassuk soha
 Hisz létünk nem más: túlélési vágy
 De bölcs az idő – törli az Álmodat.*

*

*A bolygós emlékkép csillagrobbanás
 Az ősbárlangok jég-lehelete
 A múlt időben lassúdabb a tánc
 A TIT-korszaknak szól a füttyjele*

[Árny, árnyék...]

Árny, árnyék, alkonyat, sárarany nap.
 Imádkoznak s rínak a fehér rózsák.
 Talán én, te, vagy más láthatatlan
 ott üldögél, hol véget ér a tornác.

Tán valakit vár, könnyhullatóan –
 valaki jó, jön, zárnyikorgatást hall.
 Talán fölkel, és köszöntést mondva,
 a földet érinti bús homlokával.

Hol vannak, kik e hajlékban éltek?
 Mily tágas e világ, s csodás a lét is!
 Az utód búja – akár a méhek
 táncszárnyalása a mennyei rétig.

Lehetséges, hogy ezer év múltán
 génjeimben végleg elszenderedve
 e földön keresem családom múltját,
 gyászdalban, regékben, hősénekekben.

Kút, kerekeskút, hová a hangod?
 Mért dermedt belé az eperfaág is?
 Bedeszkázott ablakok, ajtók –
 rozsdamarta a kulcslyuk, a zár is.

Esőverte a házfal fehére.
 Ki sírja-ríja át az éjszakákat?
 Legmagányosabb magány a végzet,
 a semmit teszi csak sütőlapátra.

Tán vétkeinkre és fájdalomunkra,
 s az árva lelkeknek ez volna gyógyír –
 hűlt emlékképe ablaknak, kútnak,
 mezsgye és körtefa... ki mond itt jó hírt...

Kovács István fordításai